

Kongu Regional Kaiyaru Nilaippadalgal (Destitution Songs) - A Review

Dr. P. Dinakaran

Assistant Professor and Head, Department of Tamil
Kongu Arts and Science College (Autonomous), Erode

Abstract

Folklore is considered the mother of all literatures. It is not confined by the strict rules of grammar but flows freely like a wild river, reflecting the vibrant lifeblood of society. Folklore is a direct and honest expression of truth and emotion. This study employs a multi-faceted research approach: it uses a compilation methodology to gather data from various locations within the Kongu region, a classification methodology to categorize and group the collected data, and a descriptive methodology to explain and elaborate on the findings. Among the various forms of folk songs, lamentation songs (kaiyarunilaippatal) are a central focus. These are songs sung for the deceased, acknowledging the inevitable nature of death. While lullabies mark the beginning of life, lamentation songs serve as its conclusion. This oral tradition, passed down through generations, has been documented since the 20th century by many Tamil scholars. The previous emphasis on classical Tamil literature, which focused on isolated word, semantic, and chronological analysis, is now shifting. Scholars are increasingly interested in collecting and classifying the poems of unlettered people directly from their communities. This research helps us understand the ancient cultural traditions and evolution of the Tamil people. More than twenty collections of folk songs have been published in Tamil, both in Tamil Nadu and Eelam. Scholars like Na. Vanamamalai, Tamizhannal, Kirushnasamy, and Ki. Va. Jagannathan have been particularly active in this field, publishing numerous compilations. These collections include a variety of lamentation songs. In rural villages, death rituals are the final event performed for an individual. Death is an inevitable part of human life, just as night naturally follows day. In these rural settings, lamentation songs play a crucial role in the funeral ceremonies. This article aims to re-examine and bring to light the lamentation rituals embedded within the folk songs of the Kongu region.

மலர்: 10

சிறப்பிதழ்: I

மாதம்: அக்டோபர்

வருடம்: 2025

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

DOI:

[https://doi.org/10.5281/
zenodo.17255849](https://doi.org/10.5281/zenodo.17255849)

References

1. S. Sakthivel, Folklore Studies, p.28.
2. Elwin, Unwritten Poetry (Poems Not Written on Palm Leaves), p.2.
3. Aru. Alagappan, Critical Analysis of Folk Songs, p.10.
4. Ibid., p.249.
5. Dr. Pulavar S. Rasu, History of Kongu Vellalars, p.1.
6. Sa. Muruganandham, "Maternal Home Pride in Lullabies and Lament Songs," Folklore Thoughts, p.12.
7. K. Periannan, Folk Songs of Nallamur, p.132.

கொங்கு வட்டார கையறு நிலைப்பாடல்கள் ஒரு மீள்பார்வை

முனைவர் ப. தினகரன்

உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர், தமிழ்த்துறை
கொங்கு கலை அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), ஈரோடு

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் தாயாக விளங்குவது நாட்டுப்புற இலக்கியமாகும். இலக்கணம் என்னும் சிறைக்குள் சிக்காதது. கட்டற்ற காட்டாறாய்ப் பெருகி வருவது சமுதாயத்தின் உயிர்த் துடிப்பாய் விளங்குவது. உண்மையின் பிரதிபலிப்பாகவும், உணர்ச்சி உந்தலின் அப்பட்ட வெளியீடாகவும் விளங்குவது நாட்டுப்புற இயலாகும். கொங்கு வட்டாரத்தில் பல்வேறு இடங்களில் கிடைக்கப் பெற்ற தரவுகளைத் தொகுக்கும் நிலையில் தொகுப்பாய்வும், அவற்றைப் பாதுபடுத்தி வகைப்படுத்தும் வகையில் பகுப்பாய்வும், விளக்கி எடுத்துரைக்கும் வகையில் விளக்காய்வும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. பிறப்பவர் இறப்பது உறுதி. இறந்தவருக்காகப் பாடப்படும் பாடல்களே கையறுநிலைப் பாடல்கள். வாழ்வின் முன்னுரை தாலாட்டு. முடிவுரை கையறுநிலைப் பாடல். தொடர்பில் முதல் சுடுகாடு வரை என்பார்கள். பிறந்ததும் தாலாட்டு பாடுகிறார்கள். இறந்ததும் கையறுநிலைப் பாடல்கள் பாடுகிறார்கள். தொன்றுதொட்டு தலைமுறைத் தலைமுறையாக வாய்வழிப் பரவலாக நிலைபெற்று வாழும் பாடல்களான நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டு முதல் பல தமிழறிஞர்களால் தொகுக்கப்பட்டு பல நூல்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. தமிழ் இலக்கிய உலகில் செவ்விலக்கியங்களையே முதன்மையாகக் கொண்டு அறையிலேயே அமர்ந்து சொல்லாராய்ச்சியும் பொருளாராய்ச்சியும் கால ஆராய்ச்சியும் செய்து கொண்டிருந்த நிலை இன்று மாறிக்கொண்டு வருகிறது. அதற்கு மாறாகக் கல்லாத மக்களின் கவிதைகளை அவர்கள் வாழும் இடம் தேடிச் சென்று சேகரித்து அவற்றை வகைப்படுத்தித் தொகுப்பதிலும் அப்பாடல்களை ஆய்வுசெய்து தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு நாகரிகப் பழமையையும் வளர்ச்சியையும் அறிவதிலும் தமிழறிஞர்கள் பலர் ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். தமிழ் மொழியில் நாட்டுப்புறப்பாடல் தொகுப்புகள் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் இருபதுக்கு மேல் வெளியாகியுள்ளன. நா. வானமாமலை, தமிழண்ணல், கிருட்டிணசாமி, கி. வா. ஜகநாதன் எனப்பலர் இத்துறையில் ஆர்வம் கொண்டு பாடல் தொகுப்பு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர். இந்நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள கையறுநிலைப் பாடல்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கிராமங்களில் ஒரு மனிதன் இறந்த பிறகு இறுதியாக அவனுக்கு நடக்கும் நிகழ்வு இறப்புச் சடங்கு. மனிதன் வாழ்க்கையில் சாவு என்பது தவிர்க்க முடியாமல் நடந்தே தீரும் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். இரவு நேரத்தில் இருள்வருவது இயற்கை. அதுபோல் உரிய நேரத்தில் மானிடர்க்கு இறப்பு வருவதும் இயற்கையாகும். கிராமப் புறங்களில் இறப்பு நடக்கும் வீடுகளில் முக்கிய பங்கு வகிப்பது கையறுநிலைப் பாடல் ஆகும். கொங்கு வட்டார நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் கையறுநிலை நிகழ்வுகள் மறைந்துள்ளன. அவற்றைப் பற்றி மீள்பார்வை காண்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

“நாட்டுப்புற மக்களால் பாடப்படும் பாடல்கள் நாட்டுப்புற பாடல்கள் ஆகும். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை

உள்ள நிகழ்வுகள் நாட்டுப்புறப் பாடலின் பொருள் ஆகின்றன. மண்ணின் மைந்தர் தம் மனக்கருவரையில் கருக்கொண்டு உருப்பெற்று உயிர்பெற்று உலாவரும் உள்ளத்தின் உண்மையான வெளிப்பாடுகளே நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். நாட்டுப்பாடல்,

நாடோடிப் பாடல், நாட்டார் பாடல், வாய்மொழிப் பாடல், பாமரர் பாடல், பரம்பரைப் பாடல், கிராமியப் பாடல், கல்லாதார் பாடல், மக்கள் பாடல், ஏட்டில் எழுதாக் கவிதை, மலையருவி, காட்டுப் பூக்கள், காற்றிலே மிதந்த கவிதை, என்றெல்லாம் நாட்டுப்புற பாடலை அழைக்கின்றனர்”¹ என்று சக்திவேல் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு வழங்கி வருகின்ற பெயர்களின் பொருத்தங்களை குறிப்பிடுவது பயனுடையதாக அமையும்.. “விண்ணையும் மண்ணையும் மலைகளையும் பொழில்களையும் நதிகளையும் மாறுபடும் பருவங்களையும் வர்ணிப்பதோடு மனித உள்ளத்தில் எழுகின்ற வெவ்வேறான உணர்ச்சி பாவங்களையும் வெளியிடுகின்றன”,² என்று எல்வின் கூறுகிறார். இவ்வாறு நாட்டுப்புறப் பாடலினைப் போல் இன்பம் எங்கும் இல்லை. என்றுமில்லை, இவை பாடுவோரையும் கேட்போரையும் பரவசப் படுத்துகின்றன.

“புலவர்களால் உருவாக்கப் பட்டுக் கற்றவர்களால் காப்பாற்றப் படுபவை இலக்கியங்கள். பாமர மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு அவர்களாலேயே காப்பாற்றப் படுபவை நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். இலக்கிய வரலாறு என்னும் கடலில் சங்கமமாகும் ஆறுகளில் நாட்டுப் புறப்பாடல் எனும் ஆறும் ஒன்றாகும்”³ என்பார் ஆறு. அழகப்பன். நாடோடி என்பதை ஆங்கிலத்தில் Nomads என்பர். அதாவது ஓரிடத்தில் நிலைத்து நிற்காத மக்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். நாட்டுப்புற மக்களுக்கு இச்சொல்லாட்சி பொருந்தாது.

“தமிழகத்திலுள்ள பேரறிஞர்கள் உழவர்களை தாய்மார்களை ‘நாடோடி’ என்பதும், தமிழகத்தில் பொருள் பொதிந்து சிறந்து விளங்குகின்ற அவர்களின் அருள் தமிழ்ப் பாடல்களை ‘நாடோடிப் பாடல்கள்’ என்பதும் தமிழ்ப் பகைவர்களின் கருத்து. அதை நாடு ஏற்க வேண்டாம்”⁴ என்று தமிழறிஞர் கீ.ஆ.பெ. விசுவநாதன் குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.

கொங்கு வட்டாரம் பெயர்க் காரணம்

‘வேலூர்’ என்ற பெயரினை உடைய ஊர்கள் இரண்டு தமிழ்நாட்டில் உள்ளன. நாமக்கல் மாவட்டத்தைச் சார்ந்த வேலூர் என்று அடையாளம் காட்டுவதற்காகப் பரமத்தி என்ற ஊரின் அடைமொழியை வைத்து பரமத்தி + வேலூர் = பரமத்தி வேலூர் என்று இவ்வட்டார மக்களால் அழைக்கப்படுகிறது.

“வேலூர் என்பதற்கு வேல் போன்ற விழிகளை உடைய பெண்கள் அதிகமாக இருப்பதாலும், நஞ்சை, புஞ்சை நிலங்கள் இவ்வூரில் அதிகமாக இருப்பதால் வேலிகள் இல்லாமல் பாதுகாப்பாகப் பயிர்கள் வளர்வதால் வேலூர் எனவும் வழங்கப்படுகிறது என்ற இரு வகைப்பட்ட கருத்துகள் நிலவுகின்றன”⁵ என வி.எஸ்.மணி கூறுகிறார்.

கையறுநிலைப் பாடல்கள் ஓர் அறிமுகம்

“தனி மனிதனின் பிறப்பு தாலாட்டால் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. அவனது இறப்பு கையறுநிலைப் பாடல்களால் உணர்த்தப் படுகிறது. தாய்மையின் பாசமும் பரிவும் கொப்பளிக்கும் இடங்கள் தாலாட்டும் கையறு நிலையும் என்பர். தமிழில் கையறுநிலையை பிலாக்கானம், பிணக்கானம், ஒப்பாரி, புலம்பல், இரங்கற்பா, சாவுப்பாட்டு, இழவுப்பாட்டு, அழுகை பாட்டு என்று பல வகையாகச் சொல்வர். காலை கையறு நிலை ‘சந்தி அழுகை’ எனவும் வழங்கப்படும். மாலை கையறுநிலை “அந்தி அழுகை” எனவும் வழங்கப்படும். சுவ ஊர்வலத்தில் ஆடவர் ஆடிப் பாடுவது “கழிவடிப் பாட்டு” எனவும் கூறப்படுதல் உண்டு. இழவு காரணமாக உண்டாகும் அழுகை, ஒப்பாரியால் உருவாகும் புலம்பல் ஆகியன கையறுநிலைப் பாடல்களின் மூலங்களாகும்”⁶ என்கிறார் ச.முருகானந்தம்.

கையறுநிலைப் பாடல் என்னும் சொல் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தப்படும்

சொல்லாகும். இச்சொல்லுக்கு அழகைப் பாட்டு, போலி, ஒப்பு, ஒத்த பாவனை, அழகையில் ஒப்பனை இடுகை, ஒப்புச் சொல்லி அழுதல் என்று கழகத் தமிழ் அகராதி பல பொருள் தருகின்றது.

பிறப்பவர் இறப்பது உறுதி. இறந்தவருக்காகப்பாடப்படும் பாடல்களே கையறுநிலைப் பாடல். வாழ்வின் முன்னுரை தாலாட்டு. முடிவுரை கையறு நிலை. தொடட்டில் முதல் சுடுகாடு வரை என்பார்கள். பிறந்ததும் தாலாட்டுப் பாடுகிறாள். இறந்ததும் கையறுநிலைப் பாடல் பாடுகிறாள். தலைச்சன் பிள்ளை பெற்றவர்களுக்குத் தாலாட்டும், புருஷனை இழந்தவருக்கு கையறுநிலையும் தானே வரும் என்று கூறுவார்கள்.

இறந்தவருக்கு தனக்கும் உள்ள உறவுமுறை, செய்தசெயல்கள், குடும்பத்தின் நிலை ஆகியவற்றை விவரிக்கும் நிலையில் கையறுநிலை அமைந்துள்ளது. பெண்கள் பாடும் போது பாட்டோடு இணைந்து கண்ணீர் விட்டுக் கதறுகின்றனர். தாய், தந்தை, கணவன், உடன் பிறப்பு, மாமியார், இறப்புநிகழ்கின்ற பொழுதுபாடி அழுகின்ற பாடல்கள் உருக்கமானவை, நெஞ்சை நெகிழ வைப்பவை. அதிகம் பாடல் பாடத் தெரிகின்றது என்றால் கையறுநிலைப் பாடல்களே.

கழிந்தோர்க்கு ஒழிந்தோர் இரங்கல்

கிராமப்புறங்களில் இறந்தவர்களின் வீட்டில் பல பெண்கள் தங்கள் இரு கைகளாலும் மார்பில் அறைந்து கொண்டு புலம்புவார்கள். நெருக்கமான உறவின் முறையினர் தங்கள் இழப்பையும் தனிமையையும் நினைத்து உண்மையிலேயே அழ, மற்றவர்கள் அவர்களுடன் சேர்ந்து அழுவது போலப் போலியாக பாவனை செய்வர். இதை அழகையில் ஒப்பனையிடுதல், ஒத்த பாவனை செய்தல் என்று கூறலாம். உறவின் முறையினர் இறந்தவர்களின்

பெயரையும் புகழையும் பண்புகளையும் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் நினைத்து அத்தகையோரின் உதவியும் துணையும் தமக்கு இனி கிடைக்காது போய்விடுமே என வாய்விட்டுப் புலம்பி அழுவதையும் மற்றவர்கள் அழுவது போல் பாவனை செய்வதையும் ‘கையறுநிலை’ என்ற நாட்டுப்புற வழக்காற்றுச்சொல் குறித்துக் காட்டும். இதே கருத்து பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் ‘கையறுநிலை’ என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது. கையறு நிலை என்றால் ‘கழிந்தோர்க்கு ஒழிந்தோர் இரங்கல்’ என்பது பொருள். இதே பொருளில் தான் தொல்காப்பியர் புறத்திணை இயலில் ‘கையறுநிலை’ என்ற துறையை வகுத்துள்ளார்.

தாயை இழந்த மகளின் நிலை

மகளுக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்றால் வண்டியிலே வந்து, மருந்தும், தைலமும் தடவி, உடல் வருத்தத்தை நீக்குவாள். இரவு ஒன்பது மணிக்கோ பத்து மணிக்கோ, தாய் வீட்டுக்கு வந்தால் உணவு சமைத்துப் போடக் கூடியவள். தாய் இல்லை என்றால் எவ்வித சீரும் தனக்குக் கிடைக்காது என்கிறாள் மகள். தாய் வீட்டில் உள்ள பொருட்களை உரிமையோடு எடுத்துச் செல்ல தனக்கு உரிமை இல்லை. அனைத்து உறவினர்கள் இருந்தாலும் தாய்க்கு இணையாக மாட்டார்கள். தாய் இருப்பின் பட்டுத் துணி எடுத்துக் கொடுத்து என் பஞ்ச மெல்லாம் தீர்ப்பார்கள் என்று பாடுகிறாள். சாவு சடங்கு தொடர்பான செய்திகளை ஒப்பாரிப் பாடல்களில் விவரிக்கின்றனர். இழவு வீட்டில் உறவினர்கள் உள்ளே நுழைந்தவுடன் இறந்தவர்கள் வீட்டில் உள்ளோர் மார் கொடுக்க வேண்டும்.

“உச்சி எண்ணெய் அறிவேன்

உள்ளத் தவா நான் அறிவேன்

உரிமையுள்ள அம்மாவுக்கு நான்

ஓடிவந்து மார் கொடுப்பேன்”

தாயை இழந்தவர் துயரம் தாங்காமல் இதயம் நின்று விடுவது போன்ற அதிர்ச்சி ஏற்படும். அவ்வதிர்ச்சியில் இதயம் நின்று விடாமல் இருக்கப் பெண்கள் மார்பில் அடித்துக் கொள்கின்றனர். “பச்சை மூங்கில் வெட்டி, பாடைகட்டி, தேர் போல் அலங்கரித்து, பிணத்தை வைத்து எடுத்துச் செல்வதைப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன”⁷ பிணத்தைப் பாடையில் வைத்ததும், பெண்கள் சுற்றிவந்து மாரடித்து அழுவார்கள். பிணத்தின் கீழ் நெருங்கிய உறவினர்கள் பூமியில் விழுந்து, புரண்டு அழுவார்கள். பிணம் தூக்கும்போது வாணவேடிக்கைகள் நடைபெறுவதும் உண்டு..

வாழை மரம், கொய்யா மரம் இருக்கின்ற வரையில் அதன் கன்றுக்குப் பலம். “ஈன்றாளோடு எண்ணக் கடவுளும் இல்” என்கின்றது நான்மணிக்கடிகை. தாய் இருக்கும்பொழுது யானையைப் போலவும் குதிரை போலவும் அஞ்சாமல் நடந்த தன்மைகளை எடுத்துரைக்கின்றனர். பெண்களுக்கு புகலிடம் தாய்வீடு. தாயை இழந்தால் புகலிடத்தையே மறக்க வேண்டியுள்ளது என வேதனை கலந்த உள்ளத்தோடு வருந்திப் பாடுகின்றர். புகுந்த இடம் தாய்வீடு ஆகுமா? என்று பாடுகின்ற நிலையில் உள்ளனர். புகுந்த இடம் சிறந்ததாக இருந்தாலும் தாய் வீட்டுப் பெருமையை விட்டுக் கொடுக்காத தன்மை பெண்களிடத்தில் உண்டு.

தந்தையை இழந்த பெண்ணின் நிலை

தந்தை இறந்த பின் பெண் பாது காப்பையே இழந்து விடுகிறாள். தந்தையை இழந்தவள், பிறந்த இடத்துச் சீரினையும் சிறப்பினையும் இழக்கின்றாள். தன் குறைகளை எல்லாம் சொல்லும் இடமாக மகள் தன் தந்தையை எண்ணி இருக்கின்றாள். தந்தையை இழந்ததும் அவ்விடத்தை நிரப்ப யாரை வைத்தாய் என்று கேட்பதாக பாடுகின்றனர்.

**“துக்க முன்னு ஆளுவந்து
திடுக்கிட்டு எழுந்திரிச்சு
திண்ணை மெழுகாமல்
பிள்ளை எழுப்பாமல்
புருஷனிடம் சொல்லாமல்
அவசரமாக வந்த மவ -
என்ன பெத்த அப்பா
அளிப்பால் ஊத்தலையோ”**

என்று தன் நிலையை பெண்ணொருத்தி விளக்குகிறாள். கண்ணுக்குக் கண்ணாக வளர்த்த மகள், தந்தை இறந்ததும், தன் கணவருடன் வந்தால் சீர் செய்ய ஆள் இல்லையே என ஏங்கிவருகின்ற தன்மையைப் பாடலில் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். நல்ல இடத்தில் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுப்பது தந்தையின் கடமை. நல்ல கணவனை அடைய முடியாத பெண், இப்படி எல்லாம் செய்து இருக்கலாமே என எண்ணி ஏங்கும் பாடல்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. பெண்ணாக வளர்த்ததை விட ஒரு பூ மரமும், மாமரமும் வைத்திருந்தால் பயன் கிடைக்கும். எல்லோரும் பயன் படுத்து வார். பெண்ணை பெற்றதால் ஒரு பயனும் இல்லையே என ஏங்குகின்றனர்.

கணவனை இழந்த பெண் ஒப்பாரி

சமுதாயத்தில் கணவனை இழந்த பெண் நிலை மிகவும் துன்பமயமானது. யார் இறந்தாலும் ஆறுதல் கூறலாம். ஆனால் கணவனை இழந்தோர்க்கு ஆறுதல் கூற முடியாது. “கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்” என சிலப்பதிகாரமும் “ஆளனில்லாதவள் ஆற்று மண்ணுக்குச் சமம்” என்ற பழமொழியும் கூறுகின்றன. கணவனை இழந்த பெண் பூவிழந்து, பொட்டிழந்து, அணி இழந்து ஊரார் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் ஆளாக வேண்டிய நிலைமையில் உள்ளாள். விதவைகளை எந்த நல்ல செயலிலும் பங்குபெறச் செய்ய மாட்டார்கள் என்பதை பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

“பொட்டிழந்தேன் பூவிழந்த அணியிழந்தேன் தாலியிழந்த மன்னவர தானிழந்த”

கணவனை இழந்த பெண்ணிற்கு, அவன் இறந்த 16 ஆம் நாள் கருமதி செய்வர். முன்னாள் நடப்பு என்று கூறுவர். அன்று அப்பெண் அணிந்த வளையல், நகைகள் அனைத்தையும் அணியச் செய்து, பூ வைத்து அழகு பார்த்து ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றும்படி கூறுகின்ற சடங்கைச் செய்வார்கள். இறுதியில் தாலியைக் கழற்றி பாலில் போடுவார்கள். இச்சடங்கில் பெரியவர்களைக் கூப்பிடுவார்கள். சிறுபிள்ளைகளைத் தூரப் போய் நிற்கச்சொல்வார்கள். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டவர்கள் கண்ணீர் விடாமல் இருக்க முடியாது. இப்பாடல்களைப் பாட தெரிந்த பெண்ணாக இருப்பின் துயரமே அங்கு வெளிப்படும். இந்நிகழ்வில் இருந்து அந்தப் பெண்ணைச் சமுதாயம் அமங்கலமாக கருகிறது. குறிப்பாக நல்ல காரியங்களுக்கு விதவைப் பெண் எதிரே வருவது கெட்ட சகுனமாகக் கருதுகின்றனர். தன் குழந்தைகளுக்கு நடக்கும் சப காரியங்களில் கூட முன்னின்று நடத்துகின்ற வழக்கம் இன்றளவும் இல்லை.

உடன்பிறப்பு ஒப்பாரி

அண்ணன், தங்கைக்குப் பாதுகாவலனாகவும், தந்தைக்குப் பிறகு சீர் செய்பவனாகவும், தங்கைதுயர் துடைப்பவனாகவும் விளங்குகிறான். தங்கை அண்ணனிடம் அன்பான வார்த்தைகளையே எதிர் பார்க்கின்றாள். தனக்கு முன் மகன் பிறந்திருந்தால் சிறப்பு என என்னும் பெண்ணின் பாடல். பெண்ணாகப் பிறந்ததால் தான் துன்பப் படுகிறேன் என்று பாடுகின்றாள்.

“பொன்னு குடமாட்ட ஆண்பிள்ளை
மண்ணு குடமாட்ட பெண்பிள்ளை”

மகனுக்காக ஒப்பாரி

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற மகன் இறந்து விட்டால் பெண்ணின் துயரம் கேட்க முடியாத துயரம். மகன் இறந்தால் நான் பங்காளிகளை வெல்வேன் என்று வீரம் பேசுகிறாள் தாய்.

“கதவை அடைச்சு

கவலையாய் அடைச்சாலும்

கதவைத் திறந்து - என்

கண்ணீர் துடைப்பார் யாருமில்லை”

இவ்வாறு இறந்த அன்று தன் துயர் துடைப்பார் யாரும் இல்லையே என எண்ணிப் புலம்பிய தன் மகனை இழந்த பெண் வாழ்நாளெல்லாம் அழுகின்ற நிலையை நினைத்து இப்பாடல் பாடப் பட்டுள்ளது.

கையறு நிலைப்பாடல் ஒரு மீள் பார்வை

கையறுநிலைப் பாடல் என்பது ஒரு பெண் தன் தனிமையை நினைத்து, ஆதரவற்ற நிலையை எண்ணி வருந்திப் புலம்புவதே ஆகும். இவ்வுலகில் ஒரு பெண்ணுக்குத் தாங்க முடியாத பேரிழப்பு அவள் கொழு கொம்பாகப் பற்றி வாழ்ந்த பெற்றோரையும், கணவனையும், தன் மகனையும், இழப்பதே ஆகும். இவ்வகை இழப்புகளைத் தாங்காது அவள் புலம்பும் போது கூறும் சொற்களை ஆய்வு செய்து மீள் பார்வையில் பார்க்கும்போது உளவியல் ரீதியாக இன்றைய கால கட்டத்தில் சமுதாயத்தின் சில பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் அறிய முடிகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு ப.28.
2. எஸ்வின், ஏட்டில் எழுதாக் கவிதைகள் - ப.2.
3. ஆறு. அழகப்பன், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் திறனாய்வு ப.10.

4. மேலது. ப. 249.
5. முனைவர் புலவர் செ.இராசு,கொங்கு
நாட்டு வேளாளர் வரலாறு- ப.1.
6. ச. முருகானந்தம், தாலாட்டு,ஓப்பாரிப்
பாடல்களில்தாய்வீட்டுப்பெருமைகள்,
நாட்டுப்புறவியல் சிந்தனைகள், 125.
7. கோ. பெரியண்ணன், நல்லாமூர்
நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் ப. 132.